

COMUNIÓ DE BENS

Trentè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Dues actituds davant de Déu i davant dels altres són les que trobem en la paràbola del fariseu i del publicà (Lc 18,9-14). Dues actituds que no ens poden deixar de fer pensar en les actituds que ens marquen profundament i que parlen de com som les persones. De fet, és en la nostra manera d'adreçar-nos a Déu, de pregar i de pensar sobre nosaltres mateixos que estem dient com som, tant als altres com a Déu. Això és el que els passa als dos homes de la paràbola de Jesús. Presenta dues actituds religioses ben distintes. La primera, la del fariseu, l'home orgullós, que ho fa tot bé, o almenys s'ho pensa, i que el seu mateix orgull li impedeix de tenir una bona relació tant amb Déu com sobretot amb els altres. Per aquest mateix motiu el fariseu menysprea el publicà, que es mantenia humilment a distància.

Aquesta seria l'actitud de l'home i la dona del primer món, dels països desenvolupats i enriquits a costa dels països empobrits, per l'explotació laboral, per l'emigració, per la guerra o per la fam. Nosaltres ens situem, evidentment, en aquest primer món que, més que ric, és orgullós, auto-suficient, que creu que ja ho sap tot i que, cosa molt pitjor, diu no necessitar de Déu, si no és per a posar-se'l del bàndol propi i així intentar justificar qualsevol acció injustificable per ella mateixa; com en molts conflictes armats, on els dos bàndols invoquen el nom de Déu.

El segon, el pecador que demana humilment perdó per les seves culpes, el podríem identificar amb els homes i dones que, no tenint res per a gloriar-se ni per a sentir-se segurs, ho esperen tot de Déu i, d'aquesta manera, es fan propers a ell. L'actitud de proximitat a Déu pel reconeixement de les pròpies faltes ens converteix en pecadors perdonats i transforma, per tant, la nostra disposició amb Déu i amb els altres. Ens ha de preocupar, doncs, la manera de ser que imposa el nostre món, que sembla no necessitar de Déu i que, molt pitjor encara, en fa un ídol per a protegir els propis interessos.

La solidaritat comença per la justícia. La comprensió de la fe ens du a entendre que el nostre món necessita de les directives revelades per Déu als homes, per tal d'encaminar-nos cap al

coneixement de la veritat, inclosos els camps social i econòmic.

Això sí, la fe cristiana no és una ideologia o un sistema de pensament tancat, sinó una tremenda força d'inspiració a fi que cadascú trobi el seu camí de salvació que el condueixi cap a la casa del Pare.

Diu el magisteri: «^{CA 58}l'anomenada economia planetària ja s'experimenta. Exigeix afrontar el risc i el canvi implícits en tota iniciativa autèntica que persegueixi, en virtut de la justícia i de la caritat universals, l'alliberament integral de les persones i dels pobles i, en primer lloc, dels pobres. A més de lliurar-los el més superflu que el nostre món produeix en abundància, convé canviar sobretot els estils de vida, els models de producció i de consum.»

Per tant, el pas que convé fer és canviar personalment i incloure, dins d'aquest canvi, l'acceptació de la reducció de benestar en la nostra societat per tal que moltes altres persones, puguin arribar a un estil de vida digna. La mundialització dels problemes suposa que, si es prova d'aplicar les solucions en una sola part d'aquest món, es carregaran contínuament les espatlles dels més pobres. Es tracta dels països dels quals en surten les matèries primeres, així com la mà d'obra, els treballadors barats que vénen a ocupar els llocs vacants per la baixa natalitat del primer món.

Per tant, convé tenir in mente la possibilitat i el desig que un govern mundial un dia s'imposi, per tal de donar suficient cobertura als més febles del nostre planeta. És aquest un deure, el de pensar la utopia, dels que gaudim ja ara del primer món.

Cal, doncs, la disponibilitat vers el diàleg i la col·laboració mútues entre empreses, països i interessos els més variats, per tal que el resultat final que persegüim no sigui l'aconseguir uns interessos particulars davants d'uns altres que no han tingut les mateixes oportunitats. Cal aconseguir, amb l'esforç, el treball i la pregària confiada de tots, que les estructures econòmico-socials del demà siguin les que promoguin el veritable alliberament de la persona, de la societat, dels pobles i de tota la creació.

